

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 6To/20/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120011999  
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8120011999.1

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD. A., B. na neverejnom zasadnutí konanom dňa 21. novembra 2023, v trestnej veci obv. C. D. pre zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zákona, o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/108/2020 zo dňa 23. augusta 2022, takto

### rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť prokurátora.

### odôvodnenie:

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov uznesením pod sp. zn. 1T/108/2020 zo dňa 23. augusta 2022 podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku vec obžalovaného C. D., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom F. X/XXX, G., okr. F. pre skutok kvalifikovaný ako zločin týranie blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že:

v období od 20.09.2019 do dňa 09.01.2020 v obci G., okres F. H. I. F. XXX/X v rodinnom dome a inde, spôsobil fyzické a psychické utrpenie svojej družke J. B., s ktorou žil v spoločnej domácnosti tým, že menovanú fyzicky napadal pravidelne každý druhý deň pár minút, následne sa násilie stupňovalo, každý deň s prestávkami počas dňa tak, že ju fackoval, kopal do nôh, päťou ju bil do brucha a do hlavy, ťahal ju za vlasy, dôvodom bola žiarlivosť, rozbil jej mobilný telefón, aby sa nemohla kontaktovať so svojou rodinou, pravidelne ju zamykal v izbe a to na dve až tri hodiny, každý druhý-tretí deň cez deň aj v noci, kontroloval ju vo všetkom a opakoval aj štyri hodiny dookola vetu, aby "sa priznala k nevere, lebo ju zabije", alebo musela hodiny ležať na zemi v spodnom prádle, následne ako obvinený odišiel dňa 09.01.2020 za prácou do K. republiky, menovaná dňa 14. 01. 2020 pricestovala do K. republiky za svojou rodinou, kde ju čakala rodina a polícia, po oznámení veci v K. republike, kde sa podrobila aj lekárskemu ošetreniu, nakoľko pod pravým okom mala veľkú modrinu, ktorú jej spôsobil obvinený fyzickým útokom dňa 07.01.2020, dňa 15.01.2020 podala trestné oznámenie na Polícii v K. republike, H., následne dňa 19.01.2020 ju vyhľadal obvinený, odviezol na ubytovňu v meste D., kde sa jej vyhrážal slovami, že ak nepôjde s ním na F., jej maloletý syn ju už nikdy neuvidí, lebo ju zabije, utiecť sa nedalo, preto sa s ním vrátila na F., kde následne od dňa 21.01.2020 do 07.02.2020 v rodinnom dome na I. F. XXX/X C. G., okres F. bola poškodená J. B. opakovane fyzicky napadaná tak, že obvinený ju bil ešte častejšie ako predtým, väčšinou ju päťou udieral do líc, brucha, hlavy, raz ju kopol aj do brady a dňa 03.02.2020 ju udrhel päťou do brucha, rozbolelo ju brucho, pričom menovaná bola v 5. mesiaci tehotenstva, ktoré čakala s obvineným C. D., aj napriek bolestiam jej bránil ísť na lekárske ošetrenie, potom dňa 05.02.2020 jej priložil veľký kuchynský nôž pod krk s tým, že ju zabije, ak sa neprizná, že ho podviedla, kde následne

ho odstrčil jeho švager a zobral mu nôž, potom dňa 07.02.2020, keď povedala jeho sesternici, že má silné bolesti brucha, ktorá jej zavolała rýchlu zdravotnú pomoc, pritom sa jej vyhrážala zabitím, ak nastúpi do sanitky, nechcel ju pustiť, a keď odchádzala, ju ešte kopol do stehna, pritom ho museli držať jeho brat a švager, aby sa dostala do sanitky, pričom obvinený svojim konaním spôsobil J. B. hroziaci potrat, tržnozmliaždenú ranu v čelovej oblasti vľavo, pomliaždenie prednej brušnej steny a pomliaždenie a krvné podliatiny na bočnej ploche oboch stehien, kde predpokladaná doba liečenia a pracovnej neschopnosti 5-6 dní,

postúpil Okresnému úradu Sabinov, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal Okresný úrad prejednať ako priestupok.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal sťažnosť prokurátor, ktorú neskoršie písomne odôvodnil tým, že s dôvodmi uvedenými v odôvodnení uznesenia súdu o postúpení vecí na prejednanie priestupku sa nestotožnil. Je toho názoru, že vzhľadom na dôkazy vykonané v prípravnom konaní a v súdnom konaní nie sú pochybnosti, ktoré by nedovolili spoľahlivo vyvodiť záver o vine obž. C. D., za konanie voči jeho družke J. B.. Na hlavnom pojednávaní neboli zistené také skutočnosti, ktoré by spochybnili dôkaznú silu dôkazov, o ktoré sa opierala obžaloba. Zo spáchania skutku je obžalovaný usvedčený výpoveďou svedkyne - poškodenej J. B., ktorá v prípravnom konaní a tiež na hlavnom pojednávaní bola opakovane vypočutá, celkovo štyrikrát. Súvislosti uvádzané v trestnom oznámení zo dňa 07.02.2020, v dôsledku vedeného dokazovania v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní v priebehu dvoch rokov objasňovala s presnosťou, o spolužití s obžalovaným, od zoznámenia v K. republike, po dvoch mesiacoch spolužitie v obci G., o pobyte v L., následne v obci G., o jej odchode do K. republiky, okolnosti v meste D. a opäť o návrate do obce G.. Zhodne a podrobne opisovala skutočnosti o tom, ako ju obžalovaný "mlátil" a znásilňoval, išlo o jej spontánny prejav, vo všetkých výpovediach podrobne uvádzala ako ju obžalovaný fyzicky napádal po krátkom čase po príchode do obce G.. Udieral ju do brucha, nôh, hlavy, pod okom mala monokel', ťahal ju za vlasy, udieral ju drevom, pľuval jej do jedla a na ňu. Po druhom návrate z K., z mesta D. so synom, zo žiarlivosti jej obžalovaný dal nôž pod krk, všetko videl jej syn. Udieral ju päťou aj v prítomnosti jeho sestry a matky, robil jej jazvy na tele, konkrétne na ruke v oblasti predlaktia, rozbitým uchom na väze. Dôvodom bola žiarlivosť. Poškodená uviedla, že dieťa počali v čase normálneho spolužitia v E., to, že je tehotná zistila v L., kde ju udril a tam následne zistila, že krváca. V súvislosti s fyzickými útokmi poškodená uviedla, že ju obžalovaný znásilňoval, sama rozviedla ako k tomu dochádzalo, potom ako ju začal mlátiť, začal sa jej protivíť, nechcela mať s ním styk. Vždy ju zobral do izby, kde boli sami, zaviazal jej ruky a nohy, zakryl ústa, do úst jej dával handru, aby nekričala a znásilňoval ju. Po zviazaní rúk jej zostali aj stopy na zápästí, čo bolo aj fotodokumentované v konaní pred okresným súdom. Takto ju mal znásilňovať každý druhý deň od mesiaca október až do jej odchodu zo F. v roku 2020. Obžalovaný nechcel to dieťa, preklímal ju, preto ju búchal do brucha, hovoril, že to nie je jeho dieťa. Aj mu hovorila, aby ju nechal odísť, keď to nie je jeho dieťa. Poškodená J. B. vo svojich výpovediach opakovane uvádzala, že dôvodom konfliktov bola žiarlivosť obžalovaného, ktorý ju podozrieval z nevery s jej bratom E. a inými mužmi, stále ju doprevádzal na toaletu, izoloval ju od rodiny, zobral jej mobilný telefón, bol pri nej 24 hodín. Poškodená skutky oznamovala, prostredníctvom jeho rodinných príslušníkov, zavolaním RZP a v jednom prípade aj obžalovaným, keď krvácala. Naschvál hrala, že má bolesti. Bola opakovane hospitalizovaná v nemocnici. Aj záchranári po privolaní RZP videli ako obžalovaný vyskočil, kopol ju, chytil ho jeho brat E., sestra B. jej pomáhala do sanitky a povedala jej, nech podá trestné oznámenie. Neskôr od nej chceli, aby to stiahla. Zo správ operačného strediska záchranej zdravotnej služby vyplýva, že na linku 112 v období od 01.09.2019 do 07.02.2020 boli realizované štyri hlásenia o fyzickom napadnutí J. B., analýzou audiozáznamov operačného strediska z dostupných zdrojov na linku 112, bolo zistené, že bolo uskutočnených 9 hlásení a realizovaných 8 výjazdov. V slede udalostí, ktoré sa vyvíjali počas ich spolužitia, po odchode zo F., bolo dňa 16.01.2020 podané poškodenou J. B. trestné oznámenie v K. republike o podozrení z trestného činu, kde rozviedla súvislosti o ich spolužití. Ako dôveryhodné vyznievajú jej tvrdenia, nakoľko dňa 11.03.2020 bolo konajúcej prokuratúre doručené podanie, žiadosť o prevzatie trestného konania z K. republiky, Státného zastupiteľství v Melníku zo dňa 21.02.2020, ktoré bolo konané na základe oznámenia J. B. zo dňa 16.01.2020 z dôvodu podozrenia pre trestný čin znásilnení podľa 185 ods. 1, 2 písm. a/ trestného zákoníku České republiky event. tíraní osoby žijící ve společnem obydlí podľa § 199 trestného zákoníku České republiky, v období od októbra 2019 do 09.01.2020 počas ich spolužitia na adrese G., kde sú podrobne popísané okolnosti skutku, ktoré sa mali diať. Zo správ polície Českej republiky v Melníku vyplýva, že boli preverované skutočnosti oznámené jej matkou M. N. dňa 24.01.2020 po odchode jej dcéry J. B. z K. republiky na F. a dňa 28.01.2020 potom,

ako jej bolo oznámené, že obžalovaný C. D. jej dcéru opäť fyzicky napadá v obci G.. Dňa 11.02.2020 bolo realizované šetrenie pobytu obvineného na území F. republiky a bolo im oznámené, že sa vedie trestné stíhanie aj na území F. republiky a obvinený je umiestnený vo väzbe od 07.02.2020. O uvedenom konaní svedčí dôkaz, postúpený spisový materiál z Českej republiky o podaných trestných oznámeniach M. N.. Skutkový stav je preukázaný aj výpoveďou svedkyne M. N., ktorá popísala paralelné skutočnosti, ktoré sa mali diať na F., potom ako jej boli oznámené informácie cez messenger komunikáciu, správy o jej dcére, sestrou obžalovaného B. D.. Keď prišla pre dcéru na F. dňa 07.02.2020 videla u nej modriny na rukách, nohách, celom tele a monokel pod okom. Skutkový stav je preukázaný aj znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva, odvetvia traumatológie, v ktorom znalec uviedol, že poranenia poškodenej J. B. boli menovanej spôsobené tupými predmetmi, pravdepodobne pri viacerých úderoch vedených do čelovej oblasti, brucha, rúk, nôh zatvorenou dlaňou alebo päťou spôsobených druhou osobou. Osobne sa vyjadrila k mechanizmu vzniku poranení k fotodokumentácii o prehliadke tela poškodenej zo dňa 07.02.2020 vo vyšetrovacom spise na č.l. 330-335. Z výpovedí svedkov F. N., B. D. a matky B. O. vyplýva, že dochádzalo medzi obžalovaným a poškodenou ku konfliktom, hádkam, čo sami priznali aj keď s nepresnosťou v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, že sa to dialo raz, dva razy do týždňa. V prípravnom konaní svedkyňa B. D. potvrdila, že sama bola svedkom ich hádok, videla ako jej raz dal facku. Zhodne potvrdila, že sa hádali kvôli druhovi, ktorý sa mal vrátiť z basy. U poškodenej videla modrinu na jej tvári, bolo to v čase odchodu poškodenej do D. na vlak, smer K. republika. Priznala, že viac krát písala jej matke prostredníctvom messenger komunikácie. Svedkyňa uviedla, že sama chcela, aby poškodená išla domov, už ju tu nechcela, lebo sa hádala, zložili sa jej na lístok, keď obžalovaný nebol prítomný na F., videli, že sa hádajú a nechcela, aby u nich žili. Poškodená taktiež na hlavnom konaní dňa 19.03.2021 a 04.06.2022 na prvostupňovom súde rozviedla aj okolnosti týkajúce sa messenger komunikácie, ktorú písali obžalovaný a sestra obžalovaného za účelom vyžiadania peňazí od jej matky. Aj svedkyňa M. N. potvrdila skutočnosť, že vedela, že messenger správy nepíše jej dcéra, lebo správy boli písané sčasti česky a slovensky, taktó jej dcéra nepíše. V konaní pred súdom nedošlo k zásadným zmenám vo výpovedi poškodenej J. B., ktorá by bránila k vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti páchatel'a za spáchanú trestnú činnosť obžalovaného voči poškodenej a jeho potrestaniu. Napokon výpoveď poškodenej v prípravnom konaní bola dôvodom pre väzobné stíhanie obvineného C. D., ktorá bola podporená výpoveďou svedkyne M. N. a doplneným trestným oznámením z K. republiky. Vierohodnosť výpovede svedkyne - poškodenej J. B. bola potvrdená aj znaleckým dokazovaním z odboru klinickej psychológie, podľa ktorého poškodená bola schopná vnímať a reprodukovať udalosti, má predpoklady vierohodnej výpovede, neboli u nej zistené znaky javiť sa v lepšom svetle. Skutočnosti uvádzané poškodenou vo vzťahu k obvinenému sa môžu s veľkou pravdepodobnosťou zakladať na skutočne prežitých udalostiach. Poškodená mala zo svojho druhu strach a boli u nej zistené markery svedčiace pre prežitie stresu, traumy, zvýšená úzkosť, príznaky depresie. Znalkyňa taktiež vysvetlila súvislosti so sebapoškodzovaním poškodenej a uviedla, že poškodená mala strach z obžalovaného a uviedla, že bola schopná urobiť aj niečo, čo by nikdy inokedy neurobila, uvažovala, že si pichne do brucha, aby sa odpútala od obžalovaného. V tejto súvislosti strana obžaloby poukazuje na výpoveď poškodenej, ktorá uviedla, že urobila niekoľkokrát chybu, keď po oznámení veci na políciu, potom ako obžalovaný ju držal za ruku, a na ňu pozeral, aby sa nepokúsila niečo povedať, policajtom oznámila nepravdu, napríklad uviedla, že spadla alebo, že je v poriadku. Vzhľadom na vykonané dokazovanie prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok (správne ma byť uznesenie) Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/108/2020-905 zo dňa 23. 08.2023 a vo veci sám rozhodol, resp. vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie celej veci.

Krajský súd na podklade takto podanej sťažnosti okresného prokurátora podľa § 192 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje rozsiahle a podrobné odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj krajského súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa v úvode rozhodnutia podrobne rozviedol výpovede obžalovaného C. D., poškodenej J. B., vypočutých svedkov M. N., F. N., B. D., P. E., B. O., Q. O., E. E., R. K., S. C., E. D., P. B., A. F., znalcov B. B. D., B. T., oboznámil znalecký posudok B. T. ako aj ďalšie listinné a vecné dôkazy.

Na podklade takto vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že nie je preukázané, aby sa skutok právne kvalifikovaný ako týranie blízkej a zverenej osoby stal. Výpoveď poškodenej je ako usvedčujúci dôkaz nedôveryhodná a ostatné dôkazy svedčiace proti obžalovanému, sú podľa názoru súdu prvého stupňa pri hodnotení v súvislosti s ostatnými dôkazmi takisto nedôveryhodné. Čo sa týka skutku týrania blízkej a zverenej osoby prvostupňový súd hodnotil výpoveď poškodenej ako nedôveryhodnú, pričom takisto aj dôkaz z komunikácie Messenger je v spojení s výpoveďou poškodenej, matky poškodenej a svedkyne B. D. nedôveryhodný v tom, či skutočne opisuje to, čo sa v ňom uvádza. Ostatné dôkazy takisto nepodporujú výpoveď poškodenej. Čo sa týka messengerovej komunikácie, v ktorej sa uvádza, že by mal obžalovaný poškodenú mlátiť, tá hodnoverne nepreukazuje okolnosti, že by mal obžalovaný takto konať a vôbec nie dlhodobo, nakoľko sa jedná o komunikáciu z 25.01.2020 a 26.01.2020, pričom okresný súd sa domnieva, že môže ísť o podvodné vytváranie predstavy u matky poškodenej o bití poškodenej a to za účelom získania peňažných prostriedkov od nej, prípadne o získanie cestovných lístkov. V komunikácii sa používajú tak slovenské ako aj české slová, teda sa javí, že sama poškodená participovala na písanom texte, aj keď text má znieť, že o udalostiach v ňom uvádzaných píše osoba odlišná od poškodenej. Skutočnosť, že slúžila za účelom získania obohatenia od matky poškodenej vyplýva z toho, že matka bola požiadaná o to, aby zaslala prostriedky na cestu, pravdepodobne opäť do K. republiky, pričom po slovách, že matka nemá peniaze, sa zdôrazňuje skutočnosť ako je poškodená mlátená. O písaní komunikácie poškodenou vypovedá aj veta v čase po 13:27, kde uvádza, že ja ti to doma vrátim, teda zjavne to písala poškodená, pričom následná komunikácia je v češtine a slovenčine, teda je pravdepodobné, že to písala sama poškodená alebo to diktovala. Takisto skutočnosť, že uvedená komunikácia slúžila na vylákatie prostriedkov od matky poškodenej vyplýva aj z výpovede matky poškodenej M. N., ktorá uviedla že „jej viackrát posielala peniaze a to na cestu domov, ale poškodená ich na uvedený účel nepoužila, peniaze jej posielala asi trikrát, vždy jej bolo oznámené, že je to na cestu domov, dcére posielala podľa toho, koľko stál autobus, ten stál 850 Kč, teda jej poslala 850 Kč alebo aj 900 Kč, teda trikrát jej poslala takúto sumu“, čo podporuje aj výpoveď samej poškodenej v rámci zabezpečenia svedka, že „jej mama jej posielala peniaze do G. asi 2 krát, nevie presne a potom posielala cestovné lístky, ktoré zakúpila v E. a jej poslala kód. Mama posielala peniaze preto, lebo jeho sestra volala, že ju každý deň mláti, že má s tým niečo robiť. Václav takisto písal mamke, že ju mláti, písal to v jej mene, aby mama poslala peniaze.“ Takisto aj svedkyňa B. D. sa už v prípravnom konaní vyjadrila k messengerovej komunikácii, že ju písala, keď chcela ísť J. do K. a J. matka jej nechcela peniaze poslať, obžalovaný bol v robote v K., pričom na tejto výpovedi zotrvala aj na pojednávaní, kde uviedla, že „jej mama jej nechcela poslať peniaze, lebo že aj keď jej pošle peniaze, aj tak sa nevráti, lebo sa to stalo viackrát, že poslala peniaze na cestu a ona neprišla. Tú vetu ako ju bije nepísala, toto písali svedkyňa s J., nech jej mama pošle na cestu, aby sa jej mama zľakla. To bitie, čo tam uviedli, nie je pravda.“ Súd prvého stupňa tiež uviedol, že táto svedkyňa - B. D. už vo svojej výpovedi z 21.08.2020 uvádzala v náznaku, že „o tom to bolo“, „J. len aby jej mama posielala“, z čoho vyplýva takisto záver, že komunikácia o bití slúžila za účelom navodenia potreby u matky poškodenej dostať dcéru späť do K., aby za tým účelom poslala peniaze. Svedkyňa B. D. to potvrdila tým, že uviedla, k otázke koľkokrát žiadali takýmto spôsobom peniaze a čo myslíte vetou v messengri pošlite jej na cestu, že „J., akoby využívala svoju mamu, viackrát sa stalo, že svedkyňa povedala, aby napísali jej mame, že ju bije, aby poslala peniaze na cestu, ktoré ona potom využívala pre seba a syna na cukríky. Svedkyňa jej vravela, aby toto nerobila, ona, že sa nič nestane, že sa to nikto nedozvie. Nevie sa vyjadriť koľkokrát jej poslala mama peniaze, možno 5-6 krát. Tú komunikáciu s mamou písali J. a svedkyňa. České slová v prípade komunikácie cez Messenger nepoužívala, J. sama písala tie slová, nediktovala jej.“ Snaha využiť tvrdenia o bitkách obžalovaného na vzbudenie strachu u matky poškodenej samou poškodenou, vyplýva tiež z toho, že rodina poškodenej viackrát volala na F. - políciu, čo vyplýva z oznámenia OO PZ Sabinov, z ktorého ďalej vyplýva, že násilné konanie nebolo viackrát potvrdené a to ani samotnou poškodenou, a to ani potom, čo polícii bolo oznámené 01.12.2019, že hliadka PZ deň predtým, na mieste nezistila protiprávne konanie z toho dôvodu, že jeho sestra sa bojí o tom rozprávať, má z druhu strach. Teda polícia už v tom čase disponovala tvrdením matky poškodenej, že poškodená má mať pred druhom strach a napriek tejto informácii sa nič v skutočnosti nepotvrdilo. Ba naopak samotná poškodená mala hliadke uviesť, že má s obžalovaným druhom dobrý vzťah, čo sa ale nepáči jej otcovi, ktorý žije v E.. Skutočnosť, že sa to nepáčilo jej rodičom potvrdila aj samotná poškodená a jej matka, ktoré uvádzali,

že jej rodičia majú vynikajúci vzťah s S. –bývalí a aktuálny druh poškodenej. Rodičia aj počas vzťahu s obžalovaným hovorili, nech sa k S. vráti, nechceli obžalovaného, matka nikdy nedovolí, aby si ju vzal. Ku skutočnosti, že k týranu zo strany obžalovaného nedochádzalo a zároveň o nedôveryhodnosti svedkyne poškodenej vypovedajú aj okolnosti jej návratu na F. v januári 2020. Poškodená si vo svojich vyjadreniach odporuje, pričom následne po najdlhšej dobe od skutku na zabezpečení svedka uvádza diametrálne odlišný priebeh. V prípravnom konaní 08.02.2020 a aj v trestnom oznámení zo dňa 07.02.2020 uviedla, že obžalovaný jej povedal, aby šla s ním na ubytovňu, že si zoberie doklady a že sa vrátia. Tak s ním šla. Na ubytovni sa jej začal vyhrážať. Povedala mu, že malý chce spať, že idú domov. Vzal kľúč a zamkol a povedal jej, že ak sa o niečo pokúsi malý ju už neuvidí. Takže ich nikam nepustil a ostali tam s ním a potom šli na F.. Nebola možnosť od neho odísť. Dal ju sadnúť na posteľ, na ktorú si sadol hneď vedľa nej a držal ju. A keď šli na stanicu, tak ju zobral na stranu a držal jej ruku cez ústa, aby nekričala. Na hlavnom pojednávaní uviedla, že už keď bola v E. ju kontaktoval a dobrovoľne si ho dala za priateľov a stretla sa s ním na hlavnej stanici, načo s ním odišla do D. na ubytovňu. G. išiel na druhý deň do práce, ostala sama, na čo prišiel majiteľ ubytovne, chcela ísť preč, avšak ani nevedela ako ísť preč a kde je, nakoľko boli ubytovaní niekde za D. a čakala ho od rána asi do piatej hodiny. Keď sa vrátil, začal sa jej vyhrážať, že ju zabije, keď nepôjde s ním, dal jej dve tri facky ako aj kopance. V rámci zabezpečenia svedka uviedla, že ju mal obžalovaný odchytiť na O.. Vtedy jej povedal, že ak s ním nepôjde, že už nikdy neuvidí svojho syna, chytil ich oboch a odviezol na ubytovňu do D.. Na ubytovni jej hovoril, že musí s ním na F., lebo ak nie, neuvidí syna a aj synovi hovoril, že neuvidí matku a tak sa ocitli na F., kde to všetko začalo odznova. Na I. C. D. prišli k večeru. Na F. odchádzali z hlavnej stanice na druhý deň o 21.30 z E.. Druhý deň sa jej celú dobu vyhrážal, že ju neuvidí jej syn ani ona jeho a v D. ju ešte zbil. Nevie, ako ju obvinený našiel v E., nekontaktovala ho. Obžalovaný bol celý deň pred odchodom z K. s nimi na ubytovni v D.. Na výzvu, aby vysvetlila rozpor, keď počas videokonferencie v K. uvádzala, že počas toho, ako bola v D. on išiel na druhý deň do práce, ostala sama, avšak nevedela ako ísť preč, ani kde boli ubytovaní a čakala ho od rána asi do 5 hodiny, svedkyňa uviedla, že je to pravda, že išiel do tej práce, ale ten pán kde boli ubytovaní, ich tam našiel, ubytovaní boli na jednej izbe s jeho kamarátmi, bol to taký jednoposchodový podlhovastý dom a mal okná s mrežami. Aj tí jeho kamaráti boli v práci. Na otázku, čo robila preto, aby sa odtiaľ dostala, uviedla, že bolo to na prvom poschodí, a bolo to dosť vysoké pre syna, keby tam niekto bol, tak by začala kričať a tak by jej prišiel pomôcť. Ten pán, u ktorého boli ubytovaní, ich odomkol okolo 10 hodine a zistil, že sú tam ubytovaní. Prosila ho o peniaze na vlak, a on povedal, že má odtiaľ vypadnúť. Keď mu hovorila, že má malého syna, povedal, že ho to nezaujíma, že je to ubytovňa pre pracovníkov. Potom sa nemala ako odtiaľ dostať, lebo nemala peniaze na vlak, aby nešla na čierno, bála sa, mala 5 ročného syna. Potom čakali vonku so synom. Obžalovaný prišiel, povedala, že chce ísť domov, on povedal, že to neexistuje. Odtiaľ išli na F., predtým ešte išiel C. za vedúcim, ktorý mu dal peniaze na vlak, potom boli znova v Ostrovanoch.

Okresný súd zastáva názor, že výpoveď poškodenej je vnútorne rozporná, pričom za najpravdivejšiu sa javí výpoveď v rámci zabezpečenia svedka, že obžalovaný pri nej v D. na ubytovni cez deň nebol, pričom krajne nepravdepodobné sa javí tvrdenie poškodenej -matky viacerých detí, schopnej žiť samostatne, že by nevedela ako ísť preč, navyiac nebola schopná presvedčivo vysvetliť, prečo sa odtiaľ nedostala, keď badať snahu o zavádzanie, kedy najskôr sa odvolávala na mreže a prvé poschodie -vysoké pre syna zísť dole, pričom táto prekážka dôsledku príchodu ubytovateľa, ktorý ich odomkne, odpadne, a aj následne sa nie je schopná z D. dostať, resp. urobiť iné opatrenia na svoju ochranu, keď poškodený mal ku nim prísť až večer.

Obžalovaný zhodne s výpoveďou poškodenej na hlavnom pojednávaní opísal, že ho kontaktovala poškodená a stretli sa na stanici, pričom jeho verziu pokladá prvostupňový súd za hodnovernú, nakoľko je nepravdepodobné, že by ju bol našiel v E., ak by mu sama nedala kontakt a polohu, čo pripúšťa aj poškodená, keď aj sama na pojednávaní uviedla, že sa s ním stretla na stanici, a vzhľadom nato, že táto jej výpoveď bola učinená ako jedna z posledných je pravdepodobné, že v tom uvádza pravdu, keďže možno predpokladať, že s odstupom času zabudla nato, čo uvádzala predtým. Aj v časti pobytu v D. je výpoveď obžalovaného podľa okresného súdu hodnoverná, keď uvádzal, že na ubytovni ostať nemohla, lebo tam nechceli ženy, čo zodpovedá aj neskoršej výpovedi poškodenej v rámci zabezpečenia svedka, že pán u ktorého boli ubytovaní ich odomkol a povedal, že má odtiaľ vypadnúť.

Snaha u poškodenej poškodiť obžalovaného, resp. vypovedať v jeho neprospech a zároveň nehodnovernosť poškodenej vyplýva tiež zo skutočnosti, že jej matka ju mala vidieť v nemocnici so zlomeným nosom pred Vianocami, keď mala telefonovať, avšak zlomenina je vylúčená, nakoľko nie je

zachytená v žiadnej lekárskej správe a nie je zachytené ani iné obdobné zranenie. Nedôveryhodnosť poškodenej vyplýva aj zo skutočnosti, že v zápisnici z 08.02.2020 uvádza, že bola na vyšetrení v ČR kvôli monoklu, pričom neskôr uvádzala, že len so synom a žiadna lekárska správa z ČR monokel nezachytáva. Nedôveryhodnosť poškodenej vyvodil súd prvého stupňa a aj z toho, že v prípravnom konaní pri svojej prvej výpovedi a ani pri podaní trestného oznámenia, či už v K. republike alebo na F., nespomenula rezanie jej predlaktia sklom obžalovaným, čo prvýkrát spomenula až na výsluchu 07.08.2020 a rozvinula ho na zabezpečení svedkyne, nie v spontánnej časti výpovede, ale až priamou otázkou, kde vzhľadom nato o aký intenzívny zásah sa malo jednať, mal okresný súd zato, že by sa uvádzal už pri prvých výsluchoch, ak by sa tak dialo. Súd prvého stupňa poukázal aj na výpoveď znalkyne T., ktorá ku charakteristike osoby poškodenej uviedla, že u tých osôb je typické trhanie si vlasov, rezanie si žíl, čo vysvetľuje jazvy na zápästí, pričom ich umiestnenie takisto zodpovedá tomu, že by tak mohla konať sama, pričom o samoublížovaní vypovedali aj B. D., že poškodená sa sama hlavou udierala, resp. bila päšťou, čo vypovedala B. O.. Takisto ani v hovore zo 07.02.2020 nie je žiaden agresívny prejav obžalovaného, o ktorom sa poškodená zmieňuje, že keď diktovala dátum narodenia, obžalovaný hneď vyletel a začal sa jej vyhrážať, že ak nastúpi do sanitky, že ju zabije. Čo sa týka konštatovanie znalkyne o hodnovernosti výpovede poškodenej, prvostupňový súd vzhľadom na rozpory vo výpovediach poškodenej, nemôže výpoveď poškodenej pokladať za hodnovernú.

Vzťah obžalovaného s poškodenou bol aj konfliktný, ale nedosahoval dlhodobosť ani intenzitu týrania, nemožno v ňom badať známky v nerovnosti, teda existenciu obeť a páchatel'a. Aj svedkovia F. N., B. D. opisujú, že sa vo vzťahu obžalovaný a poškodená hádali, takisto hádky opisuje aj volanie záchranárky zo 04.12.2019 na linku 112. Konfliktnosť ich spolužitia vyplýva nie z dominancie obžalovaného, ale zo vzájomných pováh, kde u poškodenej je konštatované, že jej emocionálna je nezrelá, labilná, jej tolerancia záťaže je nízka a v stresových situáciách je jej kontrola reality znížená, správanie explozívne, neprimerané situácii, z čoho potom pramenia neadekvátne reakcie obžalovaného, u ktorého je konštatované, že ide o nevyrovnaný vývin simplexnej emočne nestabilnej osobnosti s poruchami správania v anamnéze, čo vyvrcholilo v spôsobení zranení zachytených na fotografiách na č.l. 331-335, pričom znalec konštatoval, že vzhľadom na rozsah poranení je ich spôsobenie samotnou poškodenou málo pravdepodobné. Aj svedkovia opisujú, že hádky boli vzájomné. Ku skutočnosti, že k týraniu nedochádzalo vyplýva aj z telefonátov na linku 112, kde priebeh hovoru je kľudný, obžalovaný komunikuje s kľudným hlasom, volá pomoc pre poškodenú a poškodená sa takisto na žiadne násilie nesťažuje. Takisto, čo sa týka noža, ktorý mal byť použitý 04.12.2019, poškodená uviedla, že vtedy ním voči sebe hrozil obžalovaný D., že sa zabije, ak odíde. Skutočnosť uvádzanú poškodenou o priložení noža k jej krku nikto iný nepotvrdil, pričom aj jej vyjadrenia o úderoch obžalovaného v lekárskejších správach sú jej subjektívne a nie objektívne zistené a vzhľadom na existenciu podstatných rozporov vo výpovedi poškodenej ich okresný súd nemohol brať za hodnoverné. Čo sa týka poranenia lopatky pri objektívnom vyšetrení bolo zistené, že v oblasti pravej lopatky, nebol prítomný krvný výron, nebolo prítomné praskanie ani patologická hybnosť. Takisto neboli preukázané ani ostatné tvrdenia poškodenej o jej pravidelnom napádaní, zamykaní v izbe, kontrolovaní, núteniu ležať v izbe, kdeže výpoveď poškodenej je pre podstatné rozpory nehodnoverná a nepotvrdzujú ju iné dôkazy.

Vzhľadom nato, že sa v tomto prípade o trestný čin nejedná, ale obžalovaný sa mal dopúšťať úderov voči poškodenej, posúdil prvostupňový súd jeho konanie ako priestupok a postúpil príslušnému orgánu na prejednanie.

Sťažnostný súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia logickým a argumentačne presvedčivým spôsobom rozvedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie okresného súdu z dôvodu opätovného neopakovania tých istých skutočností v celom rozsahu odkazuje.

Vo všeobecnosti je potrebné najprv konštatovať, že na to, aby bol spáchaný skutok trestným činom, musia byť naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu (objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka). Tieto znaky musí obsahovať každá skutková podstata trestného činu. Tieto znaky sú nevyhnutné, rovnocenné a obligatórne, teda povinné. Pri absencii, čo i len jedného z obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, nepôjde o trestný čin. Na vyvodenie trestnej zodpovednosti páchatel'a za trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby sa vyžaduje preukázaný vyšší a závažnejší stupeň konania páchatel'a, ktoré je spôsobilé vyvolať psychické či fyzické utrpenie ohrozujúce psychické a fyzické zdravie poškodeného. Inými slovami nestačí správanie malej či strednej

intenzity, ale musí byť spôsobilé vyvolať reálne psychické či fyzické utrpenie. Zákonodarca mimo iné za týmto účelom používa slová kopaním, údermi, spôsobením rán či popálením, teda zo zmyslu predmetného ustanovenia sa vyžaduje spôsobovanie aspoň ľahkej ujmy na zdraví, ktorá počas celého konania nebola žalobcom preukázaná. Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom „týra osobu“ v zmysle § 208 Tr. zákona je potrebné rozumieť zlé zaobchádzanie s blízkou osobou alebo zverenou osobou, ktorým páchatel so zreteľom na formu použitého násillia a jeho následky prejavuje hrubší stupeň necitlivosti a bezohľadnosti. Také konanie sa však musí vyznačovať určitou mierou trvalosti prípadne aj sústavnosti, pričom sa nevyžaduje, aby blízkej osobe alebo zverenej osobe vznikla ujma na zdraví, ale musí ísť o konanie, ktoré blízka osoba alebo zverená osoba pre jeho krutosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. Vzhľadom k tomu, že týranie je vlastne zlé zaobchádzanie, ktoré sa vyznačuje určitým trvaním, musí sa pri pokračovaní v páchaní tohto trestného činu po dlhšiu dobu jednať o dobu trvania rádovo v mesiacoch. Je potrebné zdôrazniť, že čím menej intenzívne bude týranie, tým dlhšiu dobu bude musieť takéto zlé zaobchádzanie trvať, aby sa mohlo jednať o naplnenie tejto okolnosti podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby a naopak. Trvalosť páchatelovho konania je preto nutné posudzovať v závislosti od intenzity zlého zaobchádzania.

Z odbornej literatúry vyplýva, že domáce násillie je komplikovaný fenomén a je sociálne patologický jav, ktorý má dopad na celú rodinu. Navonok domáce násillie pôsobí ako rodinná roztržka, ale nie je s ňou totožné, lebo má mnoho odlišností. U rodinných roztržiek bývajú obidve strany čiastočne vyrovnané, ale pri domácom násillí je asymetrický vzťah medzi násilníkom a obeťou. Vtedy, ak má dotýčaný násilník pocit, že má právo niekoho trestať, kontrolovať a využívať svoju prevahu (finančnú alebo fyzickú), tak už nejde o hádku. Medzi základné znaky domáceho násillia patrí to, že má stúpajúcu tendenciu, opakuje sa, trvá dlhodobejšie, samo od seba neprestane a odohráva sa v súkromí. V praxi rozoznávame viacero druhov domáceho násillia – brachiálne, psychické, sexuálne, ekonomické a sociálne.

Vo väčšine prípadov páchatelovi ide o získanie nadvlády nad životom svojej obeť a o získanie moci rozhodovať o jej živote. Pri psychickom násillí násilník môže svoju obeť osočovať, ponižovať, kontrolovať, sledovať či nútiť k poslušnosti príkazov s cieľom útočiť na jej psychiku a spôsobiť jej trvalú psychickú ujmu, pričom tento druh násillia páchatel systematicky a neustále opakuje, až získava nad svojou obeťou moc a prevahu a vzbudzuje u nej strach a pocit bezmocnosti.

Ani krajský súd po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že skutok, tak ako je uvedený obžalobe, vykazuje všetky znaky súdeného trestného činu. Zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Nie je totiž povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Odvolací súd je preto toho názoru, že bolo na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Zo strany obžaloby nebolo jednoznačne a nespochybniteľne preukázané, aby poškodená počas žalovaného obdobia pociťovala obžalovaného správanie sa ako také, ktoré by bolo objektívne spôsobilé po objektívnej a subjektívnej stránke naplniť skutkovú podstatu žalovaného trestného činu. Okrem poškodenej a jej matky, ktorá mala informácie o jej údajnom týraní len sprostredkované od nej, neexistuje žiaden iný dôkaz (výpoveď svedkov, záznamy polície a pod.), ktorý by potvrdil také hrubé a necitlivé správanie sa obžalovaného voči poškodenej, ktoré by nadobudlo intenzitu týrania. Medzi typické charakteristické znaky obeť domáceho násillia patrí to, že obeť je nesamostatná a nedokáže sa brániť, zvýšená závislosť na násilníkovi, prejavuje sa naučená bezmocnosť, sebaobviňujúce tendencie, sebadeštruktívne reakcie, zvýšená ochota vyhovieť druhým, najmä agresorovi, stráca výhľad do budúcnosti, málo prežíva radosť, zvýšená podráždenosť, tendencie ospravedlňovať správanie násilníka, ľutovať ho, vytráca sa schopnosť spontánneho správania a podobne.

Jedným z kľúčových znakov domáceho násillia patrí aj jasné a nespochybniteľné rozdelenie rolí osoby ohrozenej a osoby násilnej. Medzi domáce násillie ale nepatrí vzájomné napádania sa, hádky,

bitky, spory, kde sa role osoby násilnej a osoby ohrozenej striedajú, čo napokon nastalo aj v tomto prípade pri hádkach medzi obžalovaným a poškodenou, čo potvrdzovali aj vypočutí rodinní príslušníci obžalovaného. Akékoľvek fyzické riešenie konfliktov medzi partnermi automaticky neznamená, že by malo byť posúdené ako prejavy týrania blízkej osoby. Rovnako v tomto kontexte nebolo preukázané pohrdavé zaobchádzanie obžalovaného voči poškodenej, či ponižovanie, alebo sledovanie. Takéto prejavy v intenzite spôsobilej vyvolať minimálne ľahké ublíženie na zdraví (či už psychické a či fyzické) nebolo preukázané. Vykonaným dokazovaním nebolo tiež zistené, aby sa obžalovaný snažil totálne sociálne izolovať svoju obeť, t.j. poškodenú, tým že ju neustále kontroloval s kým sa stretáva, kde a kedy, obmedzoval jej kontakt s rodinou a priateľmi a snažil sa ju izolovať natoľko, aby mohol mať úplnú kontrolu nad životom poškodenej a rozhodovať vo všetkých oblastiach jej života.

Vzhľadom ale na viaceré konania obžalovaného voči poškodenej, pri ktorých malo dôjsť aj k fyzickému napadnutiu, vychádzajúc pri tom zo zabezpečenej fotodokumentácie jej poranení a príslušného znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva, aj krajský súd má za to, že v danom prípade je na mieste prejednať takéto správanie vybočujúce zo spoločensky akceptovateľného partnerského spolužitia ako možný priestupok.

Pokiaľ ide o sťažnostné námietky okresného prokurátora krajský súd poukazuje na vyššie uvedené okolnosti prípadu, ako aj právne úvahy, ktorými sa riadil pri svojom rozhodovaní a v dôsledku neopakovania tých istých skutočností v celom rozsahu na ne odkazuje. Pokiaľ ide o uvádzanú intenzitu konania obžalovaného vo vzťahu ku časovému úseku, je potrebné uviesť, že ani krajský súd nemal za to, že bola až v takej vysokej miere a zlé zaobchádzanie obžalovaného sa vyznačovalo takou krutosťou, bezohľadnosťou alebo bolestivosťou, žeby to mohlo zakladať trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného zo žalovaného skutku. Podstatou podaného opravného prostriedku je totiž snaha prokurátora dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky strany obžaloby dospel k odlišným právnym záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol prvostupňovým súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté a preto sťažnostný súd na tomto mieste upriamuje pozornosť prokurátora na vyššie uvedené skutočnosti. Nie je ani dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného a nie naopak. Správne pritom poukázal okresný súd na jednotlivé rozpory jednak vo výpovedi samotnej poškodenej ako aj na výpovede ďalších svedkov, ktorí nepotvrdzovali ňou udávané skutočnosti. Aj podľa názoru krajského súdu došlo k tak výraznému naštrbeniu hodnovernosti výpovede poškodenej, ktorú navyše nepodporoval už žiaden iný dôkaz, že bolo na mieste použiť zásadu in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Keďže vznikli nejasnosti v priebehu skutkového deja a z vykonaného dokazovania v danom prípade nevznievajú ďalšie také dôkazy, ktoré by jednoznačne a bez pochybností vytvorili ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez odôvodnených pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný C. D. spáchal skutok kladený mu obžalobou za vinu, bol aj krajský súd povinný postupovať v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obvineného.

V tejto súvislosti odvolací súd ešte poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, ako je tomu v tomto prípade. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku správne, logicky, veľmi podrobne a argumentačne presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Všetky vykonané dôkazy prvostupňový súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru sťažnostného súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd považoval sťažnosť okresného prokurátora za nedôvodnú a rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.

jednohlasný

**Poučenie:**

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.